Ч. 102. Второк 21 (8) мая 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Положене на Угорщині. — Цісар Вільгельм против Альзациї. — Полонене турецкої залоги на острові Родос.

Друга конференция в справі фінансового пляну відбуде ся в міністерстві скарбу ві второк дня 21 с. м. На конференциї буде обговорюване підвисшене горівчаного податку з призначенем его на утворене краевих скарбів. В справі тій ведуть ся вже переговори з Угорщиною.

Конференцию в справі водних доріг скликано на середу 22 с. м.

„Slavische Korrespondenz“ приносить слідуючий комунікат: Дня 17 с. м. на підставі ухвали українського клюбу інтервеніювала его президия у п. міністра справ внутрішних Гайнольда яко заступника президента кабінету і у п. міністра просьвіти Гусарка в справі утвореня українського університету. Представителі українського клюбу жалували ся на проволікане справи, вказуючи при тім на огірчене, яке внаслідок того настало серед руского населеня. По довшій конференциї президия клюбу одержала впевнене, що український клюб одержить в найблизших днях від правительства оконечну вдоволяючу відповідь в справі утвореня самостійного українского університету.

Парляментарна комісия польского Кола радила в пятницю над справою українского університету. Наради були строго довірочні. Слідуюче засідане комісиї відбуде ся ві второк.

З Будапешту доносять, що члени угорского сойму, які належать до правительственного сторонництва одержали від управительства партиї візване, аби в понеділок, т. є. нинї, явили ся на засіданю палати і постійно перебували в Будапешті, бо має настати рішаючий зворот в політиці правительства.

Вечірні угорскі часописи записують поголоску о зміні президиї палати. Именно має бути вибраний новий президент, який строгим приміновапем реґуляміну зробить конець обструкциї. Дотеперішний президент Навай уступає зі свого становища позаяк не чує ся на силах до переведеня борби з обструкциєю. Натомість більшість палати рішила ся тепер всіми средствами обструкцию здавити.

Цісар Вільгельм II. висказав сими днями кілька слів, які викликали велику бурю в німецкім політичнім сьвіті і відбили ся голосним відгомоном в німецкім парляменті. Справа дотикала сим разом провінций Альзациї і Льотаринґії. Обі ті провінциї тяготіють до Франциї і між ними а цілою німецкою державою істнує слабо укривана, а часами явно виявлювана нехіть. Особливо до Прусиї Альзатці відносять ся ворожо і ненавистно і при кождій нагоді се виявляють. Недавно знов така нагода лучилась. Директор фабрики зелізних виробів в альзатскім місті Ґрафенштаден, Гайлер, уладив робітниче сьвято в якого проґраму увійшов також т. зв. „военний похід мароканьский“. Сьвято мало виключно француский характер, сьпівано марсиліянку, доми прикрашувано францускими національними прапорами і т. п. Слава про те сьвято небавом донесла ся до відомости німецкого правительства і она пригадала собі, що дир. Гайлер взагалі, де може бойкотує Німців в своїй фабриці. Рішило отже дати фабриці почути свою руку і відобрало їй достави до зелізниць, за які фабрика заробляла річно 3—4 міліонів марок. То зробило справу надто вже голосною. Альзатскі політики внесли єї до альзатского сойму, де всі партиї виступили в обороні фабрики і ухвалили одноголосно революцию з зазивом до правительства, щоби ліпше боронило інтересів провінциї. Ухвалено також демонстрацийне внесене социялістів, щоби правительство залишило тактику шпіонованя політичних переконань населеня.

Тепер вмішав ся в ту справу цісар Вільгельм. Именно приїхавши до Штрасбурґа, столиці Альзациї, виголосив на обіді у секретаря державного Цорна промову, в якій між иншими мало бути сказано:

„Коли так дальше піде, то розібю вам

---

5)

Із споминів пройдисьвіта.

(Дальше).

V.

Які то всілякі пригоди бувають на сьвіті! Ніхто не годен вгадати, який конець его чекає і де его смерть захопить. Підчас мого побуту в Новім Орлеані, ходив я також і на тамошне кладовище, щоби побачити могилу, якої другої нема на цілім сьвіті. Там, бачите, єсть одна велика могила, в котрій в тяжкій дубовій домовині спочиває — брила литого зеліза на два метри довга і так само на два метри широка і висока. На тій могилі стоїть високий з темного мармору зроблений памятник, а на нім видніє ся така напись: „Тут спочиває Тома Фінґтон, уродив ся в Реверле дня 18 лютого 1870, помер в Новім Орлеані дня 30 падолиста 1904“. Я став розвідувати ся, що значить тота величезна брила литого зеліза і мені розповіли таку історию:

Згаданий Тома Фінґтон був від кількох літ робітником в одній із найбільших відливалень в Новім Орлеані. Він мав надзір над великим збірником, до котрого зливає ся розтоплене зелізо з всіляких малих тиґлів, щоби відтак звідтам виливати більші части машин. Дня 30 падолиста 1904 був той збірник, глубокий майже на два метри, наповнений по сам верх розтопленим зелізом, бо з него мали виливати валок до великого пароплава, призначеного до плавби по ріках. Фінґтон стояв над тим збірником на містку до пересуваня і хотів якраз дати знак, щоби отворено отвір до відливаня, коли нараз стратив рівновагу і зі страшенним криком впав в розтоплену масу. Як очевидці розповідали, впав він на ту масу цілою довготою тіла і то лицем на розтоплений металь, котрий нещасливого за кілька хвиль зовсім спалив, так що опісля остала ся на верху лиш темнійша закраска металю в тім місци, де щезло Фінґтонове тіло.

По першім зворушеню хотів інжинір, управляючий тою відливальнею, ужити таки конче масу до відливаня, але тому спротивили ся робітники рішучо і масу лишено в збірнику, щоби застигла. З так застиглої брили литого зеліза вирізали відтак той кусень, що відзначав ся темнійшою закраскою, а щоби пошанувати чувства родини і робітників, постановлено то зелізо зложити в могилу.

Все здавало ся в як найкрасшім порядку, коли нараз поліция тому рішучо спротивила ся і в послідній хвили заборонила похорон зеліза уважаючи то за „грубу неприличність“. Списувано довгі протоколи і заведено переговори з правительством; призбирала ся спора пачка актів списаних найславнійшими знатоками зелізного промислу і хемії. Наконець переконано й ню-орлеаньску поліцию, що в тій вирізаній подовгастій брилї литого зеліза знаходять ся дійстно останки Томи Фінґтона і якраз в шість неділь по его смерти зложено ті его останки на вічний упокій при участи величезної товпи цікавих.

VI.

Тексас, найбільша і найдальше на полудни положена удільна держава Сполучених Держав північної Америки була здавен давна тим місцем, куди втікали всі ті, що бояли ся, щоби їх рука справедливости не засягнула. Та й в теперішній революциї, яка вже від довшого часу непокоїть сусідну републику Мехіко, грає тота зволоч, що збігла ся до Мехіка, певно не послідну ролю. Длятого то ще й нині небезпечно запитати когось в Тексасі, длячого він сюди зайшов. На таке необачне питане, можна би иноді дуже легко дістати у відповіди кульєю в голову. Лиш хиба серед добре знакомих і то при догідній нагоді можна таку справу порушити.

Одного разу заїхав я був до Ґальвестона, міста над морем, славного з того, що его вже кілька разів навістив і мало що не зовсім знищив страшенний цикльон. Недалеко звідси мав мій товариш кількох знакомих і ми вибрали ся з ними на польоване в глубину краю. Один з тих знакомих був колись президентом банку, другий судиєю, третий сенатором а четвертий професором. По польованю, котре випало дуже добре, нагадуючи собі давні часи розложили ми собі огонь і стали печи на рожни дичину

вашу конституцию на дрібні кусні. Доси знаєте мене тілько з доброї сторони, але можете мене і з иншої пізнати. Коли річи не зміняться, то зроблю з Альзациї і Льотаринґії пруску провінцию".

Вражінє тих слів цісаря було не мале. Вправді в пізнійших реляциях доносить ся, що таких слів цісар не сказав, але що говорив в тім дусі, того ніхто не перечить.

Справа дістала ся очевидно і до німецкого парляменту, де викликала велику дискусию. Канцлєр Бетман Гольвеґ заявив, що правительство не може попирати фабрики, що є осередком французскої аґітациї. Против правительства виступили в тій справі социялісти, Альзатцї і Поляки, але против їх голосів дискусию замкнено.

Президент італїяньских міністрів Джолїтті повідомив в суботу палату послів, що всї войска турецкі на острові Родос зложили оружиє і дістали ся до італїяньскої неволї. Як опісля донесли італїяньскі часописи, попало в неволю 750 вояків, 29 офіцирів, командант острова і командант жандармериї. В руки Італїянців дістали ся машинові карабіни і 200 пак мунїциї. Турецким офіцирам полишено їх шаблї в признаню хоробрости. Полонених везе італїяньский воєнний корабель до Італїї.

Новинки.

Львів, 20 мая 1912.

— **Приїзд до Львова Їх ц. і к. Високостий Найдост. Архікнязя Кароля Франц Йосифа** і Найдост. Єго супруги Архікняг. Зити в днях 26 і 27 мая с. р. Після телєграму, яку Є. Е. п. Намістник одержав від Найв. Гофмайстра Двору гр. Монтенуово, Є. Величество Цісар, зволив наймилостивійше зарядити, що теперішна жалоба Двірска на дні побуту Єго ц. і к. Високости Архікнязя Кароля Франц Йосифа у Львові має бути зложена так, що всї проєктовані приняття а в особенности баль у Є. Е. п. Намістника можуть відбути ся без перешкоди.

— **Іменованя.** Президент гал. Дирекциї почт і телєграфів іменував ад'юнкта Кар. Гавсберга у Львові почтмайстром в Серши водній.

— **Іспит зрілости:** 1) Учеників учительскої семінариї мужеской в Станиславові, 2) доповняючий кандидаток, поcідаючих іспит зрілости в лїцеях женьских, а також 3) кандидатів, котрі перед тим узискали сьвідоцтво зрілости в школах середних — розпічне ся частию письменною в тутешнім заведеню дня 31 с. м. о 8 год. рано. Того самого дня розпічнуть ся поправчі іспити зрілости: з педаґоґіки, з польскої, руской і німецкої мови (у приватистів і приватисток з математики). Іспит з ручних робіг жіночих розпічне ся дня 3 червня о 8 год. рано а устний іспит зрілости дня 12 червня с. р. о 8 год. рано.

— **Лїцитация.** Дня 24 мая 1912 о годині 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Львів-Підзамче публична лїцитация невідобраних товарів, як вино, спіритус, товщ ростинний, крупи, кава, мило, сьвічки, фарби, оріхи, знаряди і машини рільничі, убраня, шкіра, пірє, товари блаватні і т. п. о скілько їх не викуплять властителї.

— **Катастрофа.** Поїзд що виїхав оногди з Парижа до Понтоаз стовкнув ся понизше моста Меркаде з поїздом їдучим в Монсонне. Стовк був страшний; 11 осіб згинуло на місци а 39 єсть більше або менше тяжко поранених. Льокомотива і три вагони розбили ся. — Самоїзд, котрим їхали Іван Верґгайм з Австриї і француcкі рентєри Руссе і Ґранжан перевернув ся в ліску близько Парижа. Вертгайм і Ґранжан згинули на місци Руссе єсть легко ранений. — В графстві Монмавт в Анґлїї настав вибух в копальни вугля, від котрого згинуло 6 людий, а кількадесять робітників єсть покалїчених; 18 робітників засипало так, що навіть не знати чи дасть ся їх виратувати.

— **Знов арештоване шпігунів.** Із Золочева доносять: До тутешної вязниці приведено з Бродів двох Угрів, арештованих в Клекотівці на російскій граници під закидом шпигуньства в корвсть Росиї. Суть то якийсь Янош Газі, з фаху має то бути якийсь різник з Надь Лючки коло Мукачева, літ 46 і Ілия Пирчак з Кіш Мадьорош, адвокатский писар, літ 55. Оба приїхали до Галичини нїби то за тим, щоби тут купити ґрунти десь близько російскої границї і в хвили, коли наміряли перейти через границю, жандармерия їх арештувала та перевела зараз у них ревізию. При них знайдено шпігуньску інструкцию, квестіонар в справі уряджень войскових на Угорщині і листи до визначних російских діячів, між иншими до звістного ґр. Бобрінского. В виду таких доказів відставлено їх сейчас до вязниці. Суть слїди, що оба арештовані мали в Радивилові відбути конференцию з одною російскою личностию, чому однак австрийска жандармерия перешкодила. На жаданє властий войскових Газі і Пирчак мають бути відставлені до Львова і обняті слїдством, яке веде ся против Москвофілів Бендасюка і Колдри, арештованих також ізза шпігуньства, з котрими сполучали обох Угрів тіснійші зносини.

— **Нещасливі пригоди.** Робітник Йосиф Каспржак, занятий на будові одного з домів на Знесїню, впав оногди до ями зі сьвіжо загашеним отже ще горячим вапном і попарив собі сильно лице і руки. Поготівля ратункова подала єму першу поміч. — Зарібниця Катерина Рісова варила в своїм мешканю при ул. Стрийкій чай на машинці і потрутила машинку неосторожно так, що облила ся горіючим спіритусом. Пятнайцятилїтна єї донька кинулась ратувати матір і гасила на ній огонь а при тім запалило ся на ній одінє. Заким надбігли сусїди на ратунок матір і донька попекли ся сильно на цілім тілї.

— **Пригода з Циганами.** З Поплавник, рогатиньского повіта, пишуть нам: Пізним вечером з 6 на 7 с. м., коли в хатах ще сьвітило ся і ніхто ще не спав пропали господарям в Поплавниках 3 пари коний з лошатем. Господарі кинулись зараз шукати коний гадаючи, що конї самі десь поділи ся або хтось зробив збитка та випустив конї, щоби они наробили шкоди. Коли не відшукали коний, пішли на другий день до жандармскої станиці в Болшівци а жандармерия розпочала енерґічне слїдство і розтелєґрафувала на всї сторони. Дня 9 с. м. жандармерия в Болшівцях дала знати пошкодованим господарям, що в Перемишлянах придержано три пари коний, отже треба, щоби пішли туди і розпізнали конї. Дотичні господарі пішли до Перемишлян і там довідали ся таке:

Дня 7 с. м. о 5 год. рано тамошний інспектор полїциї спостеріг банду Циганів, їдучих двома візками з 8 кіньми. Єму впало в очи, що крім двох шкап було три пари лїпших коний і длятого прийшло єму на гадку, що ті конї мусять походити з крадежі. Він придержав Циганів, котрі однак зачали ставити опір і хотіли втікати. П. інспектор полїциї видячи, що не дасть собі з Циганами ради, закликав около 15 робітників від будови на поміч. Але Цигани і тим ставили опір та стали їх бити бичівнами та батогами і сікли добре, куди попало. Назбігало ся більше людий і явив ся постенфірер перемишлянскої жандармериї. Цигани і тепер ставили енерґічно опір а одна Циганка схопила мале кількамісячне Циганя та замахнула ся ним на згаданого постенфірера і крикнула: „Вступи ся, бо отсею дитиною розвалю тобі голову.

Остаточно Циганів арештовано і замкнено до арешту. В ночи однак цигани вибили діру в мурі арешту і втекли, полишивши лиш якусь

а поки она упекла ся подавали ми собі з рук до рук фляшку з віскі (горівкою) без котрої тут не можна обійти ся і закусували тим, що принесли з собою. От і завела ся зараз весела гутірка.

— Скажіть же мені, мій любий, — відозвав ся нараз „судия“ з хитрим усьміхом до свого сусїда „президента банку“, як то прийшло до того, що ви аж до Тексасу зайшли і тут осїли?

Запитаний вийняв люльку з рота, сплюнув як слїд може на яких два метри далеко аж на дерево, що росло недалеко від ватри і здвигнувши плечима відповів: От, не варто о тім говорити. Той банк в Чікаґо не хотів виплатити чек на пятьдесять тисячів долярів.

— Може збанкротував?

— Деж там, ні — зовсїм противно, держить ся ще й до нинї.

— Ну, а чомуж президент банку не хотів на той чек виплатити?

— От, бо казав, що він єго не підписував.

— А ви того не знали?

— Ні, та й тепер ще не знаю.

— А чомуж не знаєте.

— Бо я якраз день перед тим, заки він побачив що то не єго підпис, виїхав до Тексаса.

— Ага, ну то вже розумію!

Всї чотири джентельмени пакали свої коротки люльочки і спльовували собі перед ноги.

Відтак відозвав ся „судия“, ликнувши собі споро із фляшки: Коли так, то вже можемо один другому звірити ся. А я приїхав сюди, бо хотів конче оженити ся.

— А хибаж ви не могли того дома зробити? — спитав сусїд.

— Ні, не міг.

— А чомуж не могли?

— Бо моя жінка не хотіла на то пристати?

— Як то? Ваша жінка не хотіла?

— Так, але то не тота, котру ви знаєте, лиш тота друга, що в Ню-Йорку.

— Ах так!

Коли так оба джентельмени розповіли, що спонукало їх вивандрувати до Тексаса, звернули ся до „сенатора“ з таким самим питанем а той вислухавши їх оповідань не міг вже гнївати ся, що они хотять дещо й про него довідати ся.

— Но, то, бачите, річ так мала ся: В Бостонї мав я сусїдом чоловіка, з котрим вже від многих літ жив в незгоді, а котрий робив менї всїлякі збитки, які лиш міг.

— А ви за то єму відплачували ся?

— О ні. Але той злодюга зробив менї одного дня страшного збитка, бо прийшовши до мене по сварцї зі мною застрілив ся в моїй присутности і то таки моїм револьвером.

— Ах— !

— А так, а що я якраз не мав на то сьвідків, то виніс ся до Тексаса.

— Ага — так!

За той час лежав собі пан професор горі черевом і нїби не зважав зовсїм на то, що тамті собі розповідають, лиш спльовуючи від часу до часу споглядав побожно в небо. Хто і чим він був по правді, того ніхто не знав. Він жив як і многі инші „горожани“ сеї держави по найбільшій части з гри в карти, але задлятого, що він завсїгди так чутєтельно і з поважного промавляв, то єго прозвали професором, а він против сего титулу анї словечком нїколи не відозвав ся.

Коли сенатор спитав і єго, що єго спонукало аж до Тексаса завандрувати, відповів він по довшій мовчанцї: Ох, сьвіт дуже недобрий, я то сам на собі досьвідчив. Я зайшов сюди, бо посварив ся з моїми товаришами.

— А тож як могло прийти до того, коли ви такий добродушний і миролюбивий чоловік?

— От, бачите, як то прийшло до того. В Кентеке була велика громадска школа а я був єї директором. Громада зібрала тоді була яких трийцять тисяч долярів на будову нової школи. Старшина передала менї тоті гроші і ось —

— Та й що? — спитали ми зацікавлені.

— А я школи не побудував, лиш — виніс ся до Тексаса.

І пан „професор“ глянув знову в небо та мабуть розважав собі в дусї, який то взагалі несправедливий сей сьвіт взагалї, а особенно, як то красно можна жити собі тут в Тексасї.

(Дальше буде).

стару Циганку. Показало ся, що відобрані Циганам коні були власностию згаданих господарів з Поплавник, а коли справа оперла ся о суд і стверджено, що коні суть дійстно власностию тих господарів, звернено їх назад їх властителям, крім лошати, котре Цигани мабуть з'їли або десь по дорозі загубили. В виду сего підписані, господарі з Поплавник, не знаючи по імени Вп. Інспектора поліції в Перемишлянах, котрого бистроумности і енерґії завдячують, що їм шкода вернула ся, складають сею дорогою прилюдне як найсердечнійшу подяку і з вдячностию складають 5 К на погорільців в Сторонибабах. — *Василь Бойко; Петро Грибик*, син Тимка а брат Анни Вицко; *Іван Бойко; Анна Вицко.*

Телеґрами.

Житомир 20 мая. Замкнено тут українське Товариство „Просьвіта“. Подібна судьба постигла вже давнійше українські „Просьвіти“ в Києві, Одесі, Чернигові і Полтаві.

Константинополь 20 мая. Часописи доносять, що італіянські кораблі крутять ся близь острова Хіос. Получене з Родосом перерване; зато удержане єсть получене з Мітіленою.

Константинополь 20 мая. Зачувати, що міністерство війни робить приготовленя до сконцентрованя войска по обох сторонах входу до Босфору. Вчера два баталіони обсадили горби в Буюкдере.

Льондон 20 мая. Робітники кількох фірм перевозових над Тамізою застрайкували.

Париж 20 мая. Аґенция Гаваса доносить з Орана: Одна з тутешних часописий доносить в формі чутки, що в ночи з 13 на 14 с. м. 14.000 Марокканців заатакувало Мереду. Борба тревала дві години. По обох сторонах були страти в людех. Аґенция Гаваса додає: Міністерство війни і справ внутрішних заявило о півночи, що не одержали потверджения сеї вісти.

Надіслане.

Франценсбад

Др. Станислав Пржибильский

б. асистент клініки хірурґічної і поліжн. ґінек. Університету Ягайлоньского в Кракові ординує як минувшими літами.
Palace-Hotel, вхід від **Kirchenstrasse.**

Руско-польска

Термінольоґія

зі збіркою ИНШИХ СЛІВ до шкільної і приватної науки

На підставі шкільних підручників

зладив

ЙОСИФ ТАНЧАКОВСКИЙ

учитель школи ім. М. Шашкевича у Львові, 1910
Накладом автора.

—**Ціна 1 К** (опаска 5 сотиків).—

ЗМІСТ: 1) Вступ — 2) Релїґія — 3) Психольоґія — 4) Льоґіка — 5) Педаґоґіка — 6) Руский язик-Література — 7) Руский язик-Граматика — 8) Ґеоґрафія — 9) Істория — 10) Рахунки — 11) Ґеометрия — 12) Начеркова ґеометрия — 13) Соматольоґія — 14) Зоольоґія — 15) Ботаніка — 16) Мінеральоґія — 17) Ґіґієна і Лїчиньство — 18) Фізика — 19) Хемія — 20) Господарство — 21) Каліґрафія — 22) Рисунки — 23 Музика і Спів — 24) Ручні жіночі роботи. — 25) Ґімнастика (руханка) — 26) Технольоґія (slöjd).

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбуджене патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

„Закон ловецкий“

брошуру на часі і для всїх потрібну, замовляйте по цінї 80 с. враз з пересилкою у накладника **І. Мойсейовича, ул. Осолиньских ч. 11.**

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділи і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29. 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).